

Jo Minderhoud, 6 jaar in 1944

Herinneringen rond om het bombardement van Westkapelle op 3-10-1944

"Ik ben geboren op 21-12-1938. Mijn enigste broer is geboren in 1935 in de Zuidstraat naast de voormalige pastorie. Het huis staat er nog.

In 1940 heeft mijn vader een huis met schuur laten bouwen in de Groene Weg, in de volksmond *Achteromme de wegt* genoemd. Mijn ome Jan Dekker, getrouwd met een zus van mijn vader, bouwde er een huis tegen aan. Het uitzicht over het Zuidervroon was vrij, we keken op Erika. Mijn vader was landbouwer met enkele koeien. Onze opa van vaders kant woonde bij ons in. Daarvoor woonde hij in een huis in de Zuidstraat. Dit huisje is het kleine pand naast de winkel van Minderhoud Meubel. Dit huisje werd gevorderd door de Duitsers voor een gezin dat weg moest onderaan de zeedijk. Vader kreeg bericht dat hij opa in huis moest nemen en die is nooit meer weggegaan en heeft alles verder met ons beleefd.

Ik heb flarden van herinneringen van in de oorlog, zoals wollen dekens uitpluizen. Die werden in baalzakken gedaan en ergens ingeleverd. Men kreeg er wol voor terug. Het werd ook met familieleden gedaan op de achterstraat, dat gaf toch gezelligheid. Iedere dag kwam ik wel bij oom en tante Dekker over de vloer. Nicht Leuntje en neefje Ko trokken ons ook aan. De molen van Theune stond niet ver van ons vandaan. Langs het huis van ome Jan liep een pad naar de Zuidstraat genaamd de *Duitse pad* omdat daar achter ons huis Duitse barakken stonden.

De molen van Theune, foto Neeltje Flipse-Roelse

Op de bewuste 3 oktober 1944 was mijn vader, met mijn broer op de autopet, op zijn transportfiets naar de Zuidstraat om het vee van tante Sien te verzorgen. Tante Sien was weduwe, haar man was verongelukt door een mijn op zijn land. Zij was met haar dochters door alle waarschuwingen vertrokken naar familie buiten het dorp. Ik zelf had keelpijn en wat koorts en lag vroeg in de middag een poosje op het bed van mijn ouders beneden in de slaapkamer. Mijn moeder stond achter te praten met tante Ma Dekker. Ik hoorde een vliegtuig, keek achter het gordijn naar buiten en riep tegen mijn moeder "ze gooien balletjes uit". We hadden een paar weken daarvoor dat gezien van uit de verte! Mijn moeder vloog naar binnen, het was het laatste dat ze van tante Ma zou zien!

Ik moet nog eerst vertellen dat mijn ouders met bijna alle burens, een plaatsje hadden besteld in de molen van Theune. Omdat mijn vader en broer nog niet thuis waren zijn wij (moeder, opa en ik) in de kelder van ons eigen gegaan, wat achteraf onze redding zou zijn. Onze kelder was vanuit de schuur gebouwd en tamelijk diep, met een klein raampje waarvan het kozijn gelijk kwam met de achter straatstenen. Vader en broer kwamen spoedig thuis over de Duitse pad tussen de lichtkogels door.

Het was toen te laat om naar de molen te gaan want spoedig kwamen de bommenwerpers. Ik hoor nog de aankomende geluiden en het wegtrekken hier van. Het was verschrikkelijk! Mijn vader had uit voorzorg een dikke hamer tussen de kelderdeur geklemd. Op een gegeven moment werd het huis geraakt want de zolder van de keuken zakte in en toen kon de deur niet meer open. Opeens kwam er water door het raampje naar binnen, eerst met kleine golfjes. Vader proefde er van, 't was zout. Dijk doorgebroken en wij zaten opgesloten!

Als kind voel je de ongerustheid groeien. Wij kinderen werden op de kelderboorden gezet, maar er kwam steeds meer water. Mijn vader was een brede grote man, maar hij wou toch proberen om door dat kleine raampje te kruipen! Het is gelukt, maar vraag niet hoe. Moeder en opa duwen, water kwam naar binnen. Helemaal geschaafd is hij er uit gekomen. Wat een opluchting! Hij is buitenom naar de keuken gegaan en heeft met veel moeite een balk verschoven zodat wij door een kier van de deur naar buiten konden. De trap was nog heel en een stuk van de zolder. Op de zolder kregen we droge kleren aan. Het water kwam steeds hoger, de traptreden werden geteld. Op een gegeven moment hoorden wij roepen. Vader keek door het dakraam en zag twee dames zwemmen tot tegen het prikkeldraad, zij kwamen vanaf Erica waar zij voor de Duitsers werkten. Op aanwijzingen van vader kwamen zij ook op de zolder.

En dan echt een kinderlijke herinnering: er stond op de zolder een blik mariakaakjes. Kregen we voorheen altijd af en toe een kaakje of koekje, nu deelde moeder steeds kaakjes uit, zoveel we wilden! Toen het water wat zakte, het werd eb, is vader met een stok naar buiten gegaan en gezocht naar een begaanbare pad. Eindelijk gingen we badend door het water op weg. Het eerste wat mijn moeder zei toen we buiten kwamen was: "de meulen is weg!" Verschrikkelijk. Wat zij niet wisten was dat naast ons ome Jan Dekker in zijn huis in een kast gekropen was en dat tante Ma en de kinderen in de molen waren. Ome Jan wou nog wat regelen en was toen ook te laat door de bommen om nog naar de molen te gaan. Wat moet hij hebben doorstaan toen hij buiten kwam en ook de molen niet meer zag!

Ons gezin, broer en ik op de schouders van mijn vader, opa en moeder hand in hand door het water langs de Duitse pad richting Zuidstraat. Halverwege was een sloot met daar overheen een bruggetje. Wat we niet zagen was dat dit bruggetje weggeslagen was. Vader ging met zijn zware last overzij en wij kinderen waren ook weer drijfmat! Gelukkig ging het net goed en zijn we naar vrienden van mijn ouders gegaan en kregen we schone kleren. We sliepen 's nachts allen op de zolder en vader en zijn vriend hielden de wacht en maakten plannen voor de volgende dag.

Die volgende dag zijn we met z'n allen op een boerenwagen gevluht naar Oostkapelle. Door het bombardement verloren wij 9 familieleden. Dat waren een zus van mijn moeder met 2 kinderen en haar man, de broer van vader met zijn vrouw en tante Ma Dekker en haar kinderen Leuntje en Ko.

